

Arrest

nr. 207 349 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende tot vijf maal toe een aanvraag in tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Alle asielaanvragen van verzoeker werden afgewezen.

Aan verzoeker werd meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Verzoeker gaf hier geen gevolg aan.

Op 14 augustus 2015 diende verzoeker, samen met zijn partner een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag betrof de medische aandoeningen van verzoeker.

Op 29 augustus 2015 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Bij arrest nr. 162 699 van 24 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Later wordt de voormelde beslissing vernietigd bij arrest nr. 168 253 van 25 mei 2016.

Verwerende partij neemt op 1 maart 2016 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De beslissing wordt ingetrokken op 29 maart 2016. Verwerende partij neemt op 23 september 2016 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 201 181 van 15 maart 2018 van de Raad wordt deze beslissing vernietigd.

Op 10 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een beslissing waarbij de aanvraag van 14 augustus 2015 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 mei 2018. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bij arrest nr. 207 348 verworpen op 30 juli 2018 .

Op 28 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 juli 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: K.

voornaam: M. V.

geboortedatum: 21.06.1972

geboorteplaats: Tubmansburg

nationaliteit: Liberia

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen (verschillende motieven):

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is geen houder van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar, ter kennis gegeven op 25 juni 2013, waaraan hij nooit enig gevolg heeft gegeven.

Hierbij wordt verwezen naar de volgende rechtspraak:

“In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Er wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste dateert van 13 februari 2014. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Weliswaar is de verzoekende partij in het bezit geweest van een attest van immatriculatie omdat haar laatst ingediende aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk is verklaard.

Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij nooit vrijwillig heeft uitvoering gegeven aan eerdere bevelen op een ogenblik dat deze nog in het rechtsverkeer aanwezig waren. Bovendien wordt er opgemerkt dat het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen het bevel van 13 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 26 september 2016 bij arrest nr. 175.331” (RvV 26 september 2016, nr. 175.333).

Op grond van artikel 7 van de wet van 15/12/1980 moet de vreemdeling, volgens de wil van de wetgever, in beginsel verwijderd worden.

Hierbij wordt opgemerkt dat betrokkene vijf verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend. Ze werden allemaal afgewezen.

In dit verband dient te worden benadrukt dat betrokkene in het kader van zijn eerste, tweede en derde asielaanvraag – naar het oordeel van de Commissaris-generaal – leugenachtige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn identiteit, zijn reisweg en de kern van zijn asielrelaas wat op een ernstige wijze afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Zie de beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 25 september 2015.

Daarnaast werd ook zijn regularisatieverzoek bij wege van de beslissing van 24 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Ook verschillende regularisatieverzoeken op grond van medische redenen werden afgewezen. De laatste aanvraag die per aangetekende op datum van 14 augustus 2015 werd ingediend werd bij wege van de beslissing van 10 april 2018 onvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 10 april 2018 werd de medische regularisatieaanvraag, die betrekking heeft op enerzijds de ernst van de aandoening en anderzijds de behandelingsmogelijkheden, van hem ongegrond verklaard. Hierbij wordt opgemerkt dat, ook ten aanzien van Nigeria, onderzoek werd gepleegd. Een arts is van oordeel dat er zich, in het licht van artikel 3 EVRM, ook ten aanzien van Nigeria zich geen probleem stelt. Zie nota dd. 22 juni 2018.

Artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dienaangaande wordt verwezen naar de motivatie inzake de bovenstatelijke bepalingen hieronder.

Artikel 74/14: Reden waarom **nu** geen termijn meer voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1 (risico op onderduiken) van de wet van 15.12.1980 wordt bij de verwijderingsbeslissing, als uitvoeringsmodaliteit m.b.t. dwang, hetgeen een burgerlijk subjectief recht raakt, bij onderhavig bevel, geen termijn, zonder vrijheidsberoving, toegekend (RvS 20 juni 2017, nr. 238.571).

De volgende objectieve omstandigheden kunnen het bestaan van een risico op onderduiken rechtvaardigen:

- de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is (artikel 1, §2, 4° wet 15/12/1980);

(betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die aan hem ter kennis werden gegeven of aangetekend werden verstuurd op 22.06.2012, 12.12.2012, 25.06.2013, 21.03.2014, 17.10.2014, 13.01.2015, 17.07.2015, 23.10.2015 – termijn van vrijwillig vertrek werd meermaals verlengd)

(betrokkene heeft een inreisverbod van drie jaar)

- de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (artikel 1, §2, 2° wet 15/12/1980);

(hierbij wordt onder meer verwezen naar de bevindingen van de Commissaris-generaal hierboven – dat impliceert a posteriori een illegale binnenkomst)

Voormelde feiten vinden steun in het administratief dossier en zijn derhalve reëel.

“Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer te worden toegekend” (rechtsoverweging (10) richtlijn 2008/115/EG, hierna de Terugkeerrichtlijn).

In casu ondermijnt betrokkene, aan wie kennelijk ruimschoots de mogelijkheid wordt geboden om, met steun, op vrijwillige wijze te vertrekken, de terugkeerprocedure.

Diverse keren werd de familie persoonlijk uitgenodigd en werd, na uitgebreide gesprekken in het Engels, zijnde een voertaal in zowel Liberia als Nigeria, steun toegezegd.

Om dergelijke steun te krijgen is evenwel concrete medewerking vereist.

Op basis van het dossier heeft het bestuur de indruk dat er geen effectieve terugkeerbereidheid is.

Het bestuur heeft de indruk dat betrokkenen onvoldoende zélf het nodige doen om eventuele hinderpalen weg te werken, integendeel.

Dat mag, van een vreemdeling in illegaal verblijf, verwacht worden.

Hierbij wordt opgemerkt dat ook na onderhavige beslissing, zoals meermaals meegedeeld, steun toegezegd blijft.

Op illegale wijze in het Rijk verblijven is een voortdurend misdrijf, hetgeen het bestuur finaal noodzaakt om deze toestand te doen ophouden.

Bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat haar situatie of haar gedrag aan verandering onderhevig is.

Uit het dossier blijkt manifest dat, jaren lang, voorrang werd gegeven aan vrijwillig vertrek, zodat er thans sprake is van bijzondere omstandigheden die dwang rechtvaardigen.

Het risico is om die redenen actueel.

Hierbij wordt benadrukt dat de Terugkeerrichtlijn de lidstaat, als kerndoelstelling, verplicht wanneer de vreemdeling onder meer een dwingende maatregel niet heeft nageleefd - om de illegaal verblijvende vreemdelingen uit de Schengenzone te verwijderen (HvJ 28 april 2011, nr. C-61/11 (El Dridi)).

Het feit dat betrokkene momenteel op een door de overheid gekend adres woont appreciëren als geen actueel risico op onderduiken, doet afbreuk aan de kerndoelstelling van voormelde richtlijn.

In voortkomend geval zou het immers volstaan om steeds een adres kenbaar te maken waarna een gedwongen vertrek, ondanks volgehouden illegaal verblijf, niet mogelijk zou zijn; hetgeen de terugkeerrichtlijn zinledig zou maken.

Voor omstandigheden, die eigen zijn aan elk geval, die verbonden kunnen worden met het gezinsleven van betrokkene, wordt verwezen naar de bespreking van de artikelen 3 en 8 EVRM in onderhavige beslissing.

Gelet op de verschillende objectieve elementen, is de dwangmaatregel, in het licht van de Terugkeerrichtlijn proportioneel.

Een termijn van minder dan zeven dagen, is gelet op wat vooraf gaat, niet doeltreffend.

Naast de wet kunnen ook bovenstatelijke bepalingen, inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM, bij de motivering betrokken worden.

Het uitgangspunt blijft evenwel dat:

- volgens het internationale recht komt het in beginsel aan de Staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54);

- elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77), artikel 5,1, f. EVRM indachtig.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Hierbij wordt opgemerkt dat het in eerste instantie aan de vreemdeling is om het begin van bewijs te leveren dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, of, door toedoen van een vasthouding in het gesloten centrum, het risico loopt op een behandeling in voormelde zin. Daarnaast wordt onderstreept dat de eventuele fysieke of mentale schade een zekere graad van ernst, waardoor een drempel overschreden wordt, moet hebben. "Om evenwel te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen". (RvV 21 december 2009, nr. 36.346). – eigen vet en onderlijning –

In het gehoorverslag dd. 29 maart 2018 haalt betrokkene redenen aan waarom hij niet naar Liberia kan terugkeren.

Betrokkene zal evenwel naar Nigeria worden verwijderd.

Om tegemoet te komen aan eerdere schorsingsarresten werd duidelijkheid gevraagd over een aantal punten.

De diensten van de Commissaris-generaal werden onder meer bevraagd over "ebola" en "interreligieuze huwelijken" in Nigeria.

De Wereld Gezondheidsorganisatie verklaart Nigeria "stable – for the moment". Zie <http://www.who.int/csr/disease/ebola/ebola-6-months/nigeria-senegal/en/> (opzoeking op 15 juni 2018).

Per mail dd. 13 oktober 2017 bevestigt het Commissariaat-generaal Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen ebola meer is in Nigeria.

Wat betreft "interreligieuze huwelijken" bevestigt het Commissariaat-generaal dat interreligieuze huwelijken in Nigeria wettelijk worden erkend en dat koppels de mogelijkheid hebben "between different ways of marrying". Betrokkenen kunnen in een gunstige regio ter zake gaan wonen.

Ook de gezondheidstoestand werd in het licht van artikel 3 EVRM onderzocht. Het verzoek tot medische regularisatie werd (nogmaals) afgewezen. Ook de behandelingsmogelijkheden in Nigeria werden, zoals onder meer hierboven blijkt, recent nog onderzocht.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dus, gelet op wat vooraf gaat, niet aannemelijk gemaakt. Artikel 8 EVRM, dat geen verblijfsrecht inhoudt, omdat de Staat verblijf mag regelen, beschermt het familie- en gezinsleven van betrokkene.

Betrokkene verkreeg nooit een verblijfsrecht in België. Bijgevolg moet artikel 8 EVRM in het licht van een "eerste toegang" strikter benaderd worden. Het bestuur beschikt over een ruime appreciatiemarge. Nagegaan moet worden of het particuliere belang van betrokkene dermate zwaar doorweegt, dat het algemeen belang, dat in de vreemdelingenwet vooropgesteld wordt, ter zijde moet worden geschoven waarna er een positieve verplichting op de Belgische Staat rust.

Betrokkene weet al geruime tijd dat het bestuur haar verblijf in België problematisch vindt.

Desalniettemin hebben zij en haar partner er zélf voor gekozen om zijn familieleven verder in België op te bouwen. Wanneer betrokkenen diverse overheidsbevelen negeren en vervolgens een eigen gezinsleven, zonder toelating van de Staat, doen zij dat op eigen risico (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland). Dat weegt nadelig door in de belangenafweging.

Betrokkene heeft twee kinderen met de heer K. V.M. en verblijft hier al geruime tijd in een woning van de Belgische Staat die in hun levensonderhoud voorziet (betrokkenen kunnen niet op legale wijzen een inkomen vergaren).

Betrokkenen wonen al geruime tijd in een woning onder het OTC-statuut.

Evident kan een dergelijke situatie, in illegaal verblijf, niet blijven duren.

Belangen, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zijn in het geding.

Hierbij wordt opgemerkt dat het bestuur de familie tezamen naar Nigeria wil doen terugkeren.

De eenheid van de familie wordt dus gevrijwaard.

In een officieel schrijven dd. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.

Hetgeen ook uit het administratief dossier blijkt doordat grensoverschrijdende documenten kunnen worden bekomen.

De Nigeriaanse ambassade heeft dd. 3 maart 2016 twee LP's afgeleverd, op naam van beide kinderen.

Betrokkenen bezorgde het bestuur een schrijven van de Nigeriaanse ambassade dd. 11 augustus 2015, waarin verklaard wordt dat de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit hebben.

Uit de Nigeriaanse regelgeving, die werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt evenwel dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit kunnen verkrijgen.

Dat verklaart ook waarom de Nigeriaanse ambassade, voor de kinderen, eerder al LP's afleverde.

Het bestuur leidt hieruit af dat betrokkenen, als strategie om in België te kunnen blijven, "hinderpalen", eerder wenselijk lijkt te achten.

Mevrouw A. en mijnheer K. met de Liberiaanse nationaliteit (en hun kinderen) kunnen verder samenleven in Nigeria.

Dat door betrokkenen ter plaatse het een en ander nog administratief geregeld moet worden, doet hier geen afbreuk aan.

Hun raadsman kan hen ook hier bij helpen.

Voor zover betrokkenen het tegendeel voorhouden is het aan hen om concreet het tegendeel te bewijzen.

Dat laatste is nooit afdoende gebeurd.

Het hoger belang van kinderen neemt een bijzondere plaats in.

Dat neemt evenwel niet weg dat met andere belangen, zoals in casu gebeurt, rekening kan gehouden worden.

Hierbij wordt opgemerkt dat het hoger belang van het kind niet impliceert dat het bestuur bij een verwijdering hetzelfde onderwijsniveau moet garanderen.

In casu werd het einde van het schooljaar afgewacht vooraleer de beslissing zal worden uitgevoerd, het hoger belang van het kind indachtig.

Hierbij wordt aangestipt dat het recht op onderwijs er evenwel niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende Staat toe te staan. Bependingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. Uit het recht op onderwijs kan niet worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Er bestaan onderwijsmogelijkheden in Nigeria. Zie schrijven dd. 13 oktober 2017 Commissariaat-generaal.

<https://www.nuffic.nl/publicaties/vind-een-publicatie/onderwijssysteem-nigeria.pdf>

Het bestuur is zich bewust van het feit dat onderhavige beslissing een aanpassing van de familie zal vergen, doch herhaalt dat zonder, na een illegale binnenkomst, de toelating van de Staat, op eigen risico, een familieleven werd opgebouwd.

De terugkeer naar een land met een eigen culturele achtergrond zal de stress die gepaard gaat met het illegaal leven in een ander land kunnen wegnemen en duidelijkheid verschaffen.

Gelet op wat vooraf gaat, primeert het beginsel dat het aan de Staten toekomt om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen dat geconcretiseerd wordt in de toepassing van de verblijfsregelgeving. Er rust geen positieve verplichting op België.

Wat betreft de bescherming van het privé-leven, wordt naar voormelde belangenafweging verwezen. Het uitbouwen van een privéleven in Nigeria wordt mogelijk geacht.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15/12/1980 wordt beslist dat betrokkene, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, naar de grens wordt teruggeleid.

De motieven van de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven eveneens de terugleiding naar de grens.

Vasthouding

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Verzoeker heeft op diligente wijze binnen de vijf dagen nadat hij kennis had van het bevel onderhavige vordering ingediend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de verwijzing naar de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten (evenals het inreisverbod) manifest verkeerd is en onmogelijk de bestreden beslissing – en de afwezigheid van elke termijn om het grondgebied te verlaten- kan schragen. Verzoeker diende immers tot 15 maart 2018 in het bezit te worden gesteld van een immatriculatieattest, gezien hij op een ontvankelijke medische regularisatie aanvraag terugviel, waardoor de vorige bevelen uit het rechtsverkeer verdwenen zijn. Verzoeker verwijst in dat verband nog naar rechtspraak van de Raad en de theorie over de impliciete intrekking.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Los van de vraag of het bestreden bevel mocht steunen op de verwijzing naar vorige bevelen die al dan niet als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, merkt de Raad op dat het bevel eveneens steunt op de volgende juridische grondslag: artikel 7, eerste lid, 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker betwist niet dat hij niet over de

vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Aldus wordt het bevel om het grondgebied te verlaten voldoende geschraagd met de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en is dit motief pertinent.

Wat het motief betreft waarom hem geen termijn meer voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan wordt, - naast de verwijzing naar de vorige bevelen waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven doch die volgens verzoeker als ingetrokken dienen te worden beschouwd -, ook verwezen naar artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt: "*Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval: 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;*". In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de bevindingen van de Commissaris-generaal in de asielaanvragen - dat a posteriori een illegale binnenkomst impliceert. Verzoeker betwist dit motief niet, laat staan dat hij het motief weerlegt. Aldus wordt de onmiddellijke of gedwongen terugleiding geschraagd met de toepassing van artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en is dit motief pertinent.

De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM op zich geen verplichting inhouden tot een formele motivering dienaangaande in de verwijderingsbeslissing. Bovendien zijn in de bestreden akte wel degelijk de feitelijke vaststellingen opgenomen als waarom de verwijdering van de verzoeker geen inbreuk inhoudt op de door artikel 3 en 8 van het EVRM geboden bescherming.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker citeert uit attesten van zijn behandelende arts en benadrukt dat hij lijdt aan een uiterst zware depressie met een zeer hoge kans op suïcidaliteit. De aanwezigheid van zijn partner en twee kinderen is daarom cruciaal.

De Raad merkt op dat de verwerende partij dit niet betwist en integendeel de verwerende partij heeft, na overleg met de Nigeriaanse ambassade, een doorlaatbewijs bekomen voor verzoeker waardoor hij samen met zijn partner en kinderen naar Nigeria wordt teruggeleid. Het gezin blijft aldus samen en de aanwezigheid van zijn partner en twee kinderen is gegarandeerd.

Verzoeker betwist vervolgens dat zijn kinderen over de Nigeriaanse nationaliteit beschikken en verwijst naar stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift. Verwerende partij verwijst evenwel naar bijlage 1 bij de nota met opmerkingen waaruit blijkt dat door de Nigeriaanse ambassade doorlaatbewijzen voor zijn kinderen werden afgeleverd met de vermelding "*citizen of Nigeria*". Daarnaast merkt de verwerende partij in de nota met opmerkingen op dat volgens de Nigeriaanse Grondwet, hoofdstuk III, elke persoon, geboren buiten Nigeria, wiens ouder(s) Nigeriaans onderdaan zijn, de Nigeriaanse nationaliteit hebben (bijlage 2 bij de nota met opmerkingen). Ten slotte merkt de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting op dat het attest van de Nigeriaanse ambassade afgeleverd aan verzoeker kan verklaard worden doordat verzoeker de feiten anders zou hebben voorgesteld aan de ambassade, met name zou verzoeker verklaard hebben dat de kinderen Liberiaans-Belgisch zouden zijn. De raadsman verwijst naar berichtgevingen per mail hierover die hij ter terechtzitting voorlegt. Verzoeker overtuigt aldus niet met zijn stelling dat de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit zouden hebben. Aangezien de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit hebben is er ook geen reden om hun duurzaam verblijfsrecht en toegang tot het onderwijs te betwisten. Verzoeker laat het in ieder geval na om zijn argumenten *in concreto* aan te tonen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten dat zij met betrekking tot zijn medische problematiek vooreerst de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling ten aanzien van Liberia heeft onderzocht, nu verzoeker in zijn medische aanvraag uitdrukkelijk verwees naar Liberia als zijnde zijn land van herkomst. Ten einde te voldoen aan het door de behandelende arts verklaarde belang dat het gezin samen blijft voor verzoekers mentale gemoedstoestand is er geopteerd voor een terugkeer van het hele gezin naar Nigeria. Het is in dat kader dat de verwerende partij vervolgens een bijkomend medisch advies heeft opgevraagd aan de arts-adviseur met name om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling ten aanzien van Nigeria te onderzoeken. De nota van 22 juni 2018 bevindt zich in het administratief dossier en werd toegevoegd aan de nota met opmerkingen in het kader van de procedure tegen de medische beslissing van 10 april 2018 (rolnummer 220 876). Verzoeker kon zijn opmerkingen formuleren ter terechtzitting van 26 juli 2018 in verband met de inhoud van de nota van 22 juni 2018 hetgeen zijn raadvrouw ook heeft gedaan. Verzoeker toont geen belang aan bij zijn kritiek waar hij meent dat hem belangrijke informatie werd achtergehouden. Waar verzoeker de Raad vraagt om de nota van 22 juni 2018 inhoudelijk te willen verifiëren verwijst de Raad naar de bespreking in het arrest nr 207 348 van 30 juli 2018. Een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkel risico is op onderduiken aangezien hij steeds heeft meegewerkt aan het onderzoek in verband met de paspoorten en samen met zijn familie op een door de overheid gekend adres verbleef, merkt de Raad opnieuw op dat verzoeker met dit betoog slechts kritiek uit op één onderdeel van het motief, met name op artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet doch het risico op onderduiken gesteund op artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet niet betwist, laat staan weerlegt. In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen: *de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (artikel 1, §2, 2° wet 15/12/1980); (hierbij wordt onder meer verwezen naar de bevindingen van de Commissaris-generaal hierboven – dat impliceert a posteriori een illegale binnenkomst) Voormelde feiten vinden steun in het administratief dossier en zijn derhalve reëel. “Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer te worden toegekend” (rechtsoverweging (10) richtlijn 2008/115/EG, hierna de Terugkeerrichtlijn). In casu ondermijnt betrokkene, aan wie kennelijk ruimschoots de mogelijkheid wordt geboden om, met steun, op vrijwillige wijze te vertrekken, de terugkeerprocedure. Diverse keren werd de familie persoonlijk uitgenodigd en werd, na uitgebreide gesprekken in het Engels, zijnde een voertaal in zowel Liberia als Nigeria, steun toegezegd. Om dergelijke steun te krijgen is evenwel concrete medewerking vereist. Op basis van het dossier heeft het bestuur de indruk dat er geen effectieve terugkeerbereidheid is. Het bestuur heeft de indruk dat betrokkenen onvoldoende zélf het nodige doen om eventuele hinderpalen weg te werken, integendeel. Dat mag, van een vreemdeling in illegaal verblijf, verwacht worden. Hierbij wordt opgemerkt dat ook na onderhavige beslissing, zoals meermaals meegedeeld, steun toegezegd blijft. Op illegale wijze in het Rijk verblijven is een voortdurend misdrijf, hetgeen het bestuur finaal noodzaakt om deze toestand te doen ophouden. Bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat haar situatie of haar gedrag aan verandering onderhevig is. Uit het dossier blijkt manifest dat, jaren lang, voorrang werd gegeven aan vrijwillig vertrek, zodat er thans sprake is van bijzondere omstandigheden die dwang rechtvaardigen. Het risico is om die redenen actueel. Hierbij wordt benadrukt dat de Terugkeerrichtlijn de lidstaat, als kerndoelstelling, verplicht wanneer de vreemdeling onder meer een dwingende maatregel niet heeft nageleefd - om de illegaal verblijvende vreemdelingen uit de Schengenzone te verwijderen (HvJ 28 april 2011, nr. C-61/11 (El Dridi)). Het feit dat betrokkene momenteel op een door de overheid gekend adres woont appreciëren als geen actueel risico op onderduiken, doet afbreuk aan de kerndoelstelling van voormelde richtlijn.*

In voortkomend geval zou het immers volstaan om steeds een adres kenbaar te maken waarna een gedwongen vertrek, ondanks volgehouden illegaal verblijf, niet mogelijk zou zijn; hetgeen de terugkeerrichtlijn zinledig zou maken.

Voor omstandigheden, die eigen zijn aan elk geval, die verbonden kunnen worden met het gezinsleven van betrokkene, wordt verwezen naar de bespreking van de artikelen 3 en 8 EVRM in onderhavige beslissing. Gelet op de verschillende objectieve elementen, is de dwangmaatregel, in het licht van de Terugkeerrichtlijn proportioneel. Een termijn van minder dan zeven dagen, is gelet op wat vooraf gaat, niet doeltreffend. Naast de wet kunnen ook bovenstatelijke bepalingen, inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM, bij de motivering betrokken worden.

Het uitgangspunt blijft evenwel dat:

- volgens het internationale recht komt het in beginsel aan de Staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54);

- elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77), artikel 5,1, f. EVRM indachtig.” Met het betoog dat hij heeft meegewerkt aan het onderzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij op een gekend adres verbleef weerlegt hij niet het motief betreffende bevindingen van de Commissaris-generaal dat een illegale binnenkomst impliceert.

Verzoeker betoogt vervolgens dat het nog steeds niet duidelijk is op welke wijze hij een vestiging kan bekomen in Nigeria. De verwijzing naar de Ecowas-overeenkomst is niet afdoende.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd: “In een officieel schrijven dd. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.

Hetgeen ook uit het administratief dossier blijkt doordat grensoverschrijdende documenten kunnen worden bekomen. (...)Mevrouw A. en mijnheer K. met de Liberiaanse nationaliteit (en hun kinderen) kunnen verder samenleven in Nigeria. Dat door betrokkenen ter plaatse het een en ander nog administratief geregeld moet worden, doet hier geen afbreuk aan. Hun raadsman kan hen ook hier bij helpen. Voor zover betrokkenen het tegendeel voorhouden is het aan hen om concreet het tegendeel te bewijzen.”

Verwerende partij verduidelijkt in de nota met opmerkingen nog het volgende: “Verder toont verzoeker niet aan dat hij, noch zijn kinderen – al dan niet met de Liberiaanse nationaliteit - zich niet in Nigeria zouden kunnen vestigen. Verwerende partij verwijst hierbij naar zowel het synthesedocument d.d. 03.03.2016 (in het administratief dossier aanwezig) als het officieel schrijven d.d. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria (zie bijlage 3).

Verder verwijst verwerende partij naar het protocol A/P.1/5/79 betreffende het vrij verkeer van personen, verblijf en vestiging in het kader van ECOWAS dat in artikel 3 stelt dat onderdanen van een lidstaat van ECOWAS naar een andere lidstaat kunnen reizen op basis van hun paspoort en na registratie gedurende 90 dagen in dat land verblijven (verlengbaar). Ook de mogelijkheden hebben om er langer te verblijven zijn versoepeld door dit protocol. In dit protocol wordt er verwezen in artikel 2 naar de drie fasen waarin het recht op binnenkomst, verblijf en vestiging zullen worden verwezenlijkt.

In het bijkomend protocol A/SP.1/7/86 d.d. 01.07.1986 aangaande de tweede fase (recht op verblijf) wordt in artikel 2 gesteld dat er een verblijfsrecht wordt toegekend aan elke onderdaan van een lidstaat van ECOWAS op voorwaarde dat werk zoeken en er een inkomen uit genereren (zie bijlage 4).”

Verzoekers kritiek dat het ‘nog steeds niet duidelijk is’ of hij een vestiging kan bekomen en hoe hij de vestiging kan bekomen, maakt anderzijds in het geheel niet aannemelijk dat hij geen vestiging zou kunnen bekomen in Nigeria. Ter terechtzitting voegt de raadvrouw van verzoeker nog toe dat hij geen werk kan zoeken en een inkomen kan genereren aangezien hij ernstig ziek is. Evenwel dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat uit de medische attesten van verzoeker geen contra-indicatie tot werken blijkt en wel in tegendeel de behandelende arts een ‘nuttige daginvulling’ weerhoudt als een specifieke noodzaak. Verzoeker legt verder ook geen attest van arbeidsongeschiktheid voor waardoor niet wordt aangetoond dat verzoeker ‘onmogelijk’ werk kan zoeken en een inkomen kan genereren. Het motief dat verzoeker een vestiging kan bekomen in Nigeria is niet kennelijk onredelijk nu er concreet wordt verwezen naar de Ecowas-overeenkomst en de bijkomende protocollen. Verzoeker toont het tegendeel niet in concreto aan.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest 162 711 van 24 februari 2016 van de Raad waarin werd gesteld dat omtrent religieus gemengde huwelijken geen grondige belangenafweging werd doorgevoerd, wordt opgemerkt dat het arrest betrekking heeft op een verwijdering naar Liberia. Thans wordt het gezin

teruggeleid naar Nigeria en motiveert de bestreden beslissing hieromtrent het volgende: *“Wat betreft ‘interreligieuze huwelijken’ bevestigt het Commissariaat-generaal dat interreligieuze huwelijken in Nigeria wettelijk worden erkend en dat koppels de mogelijkheid hebben ‘between different ways of marrying’. Betrokkenen kunnen in een gunstige regio ter zake gaan wonen.”* Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen grondige belangenafweging werd doorgevoerd nu er wordt verwezen naar een advies van het Commissariaat-generaal over interreligieuze huwelijken in Nigeria.

Verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, nu niet vast staat of zijn (bastaard)kinderen toegang zullen krijgen tot het onderwijs aangezien zij niet de Nigeriaanse nationaliteit hebben, hun vader Liberiaan is, van wie niet duidelijk is of ze duurzaam verblijfsrecht kunnen krijgen, dan wel of enkel voor 90 dagen beperkt is en zij geen enkele steun kunnen verwachten van beide families.

De Raad verwijst naar de bespreking hierboven waarin ze concludeert dat door de verwerende partij afdoende is aangetoond dat verzoekers kinderen over de Nigeriaanse nationaliteit beschikken. Aldus is er geen enkele reden om aan te nemen dat de kinderen geen toegang zouden krijgen tot het onderwijs. Verwerende partij heeft tevens afdoende gemotiveerd dat verzoeker in aanmerking kan komen tot een duurzaam verblijfsrecht. Hij dient evenwel de nodige stappen hiertoe te ondernemen in Nigeria. Verzoeker kan op basis van zijn paspoort en na registratie gedurende 90 dagen in het land verblijven (verlengbaar). Verder beschikt verzoeker over de mogelijkheid er langer te verblijven op voorwaarde dat hij werk zoekt en er een inkomen kan uit genereren. Verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen naar protocol A/P.1/5/79 en protocol A/SP.1/7/86 betreffende het vrij verkeer van personen, verblijf en vestiging in het kader van Ecowas. Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan als zouden zijn kinderen geen toegang hebben tot het onderwijs en hij geen mogelijkheid op duurzaam verblijf zou hebben. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande het hoger belang van het kind motiveert de bestreden beslissing het volgende: *“Het hoger belang van kinderen neemt een bijzondere plaats in. Dat neemt evenwel niet weg dat met andere belangen, zoals in casu gebeurt, rekening kan gehouden worden. Hierbij wordt opgemerkt dat het hoger belang van het kind niet impliceert dat het bestuur bij een verwijdering hetzelfde onderwijsniveau moet garanderen. In casu werd het einde van het schooljaar afgewacht vooraleer de beslissing zal worden uitgevoerd, het hoger belang van het kind indachtig. Hierbij wordt aangestipt dat het recht op onderwijs er evenwel niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. Uit het recht op onderwijs kan niet worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Er bestaan onderwijsmogelijkheden in Nigeria. Zie schrijven dd. 13 oktober 2017 Commissariaat-generaal.*

<https://www.nuffic.nl/publicaties/vind-een-publicatie/onderwijssysteem-nigeria.pdf>

Het bestuur is zich bewust van het feit dat onderhavige beslissing een aanpassing van de familie zal vergen, doch herhaalt dat zonder, na een illegale binnenkomst, de toelating van de Staat, op eigen risico, een familieleven werd opgebouwd.

De terugkeer naar een land met een eigen culturele achtergrond zal de stress die gepaard gaat met het illegaal leven in een ander land kunnen wegnemen en duidelijkheid verschaffen.

Gelet op wat vooraf gaat, primeert het beginsel dat het aan de Staten toekomt om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen dat geconcretiseerd wordt in de toepassing van de verblijfsregelgeving. Er rust geen positieve verplichting op België.”

Verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten niet het einde van het schooljaar te hebben afgewacht nu de bestreden beslissing hen is ter kennis gebracht op 19 juli 2018, bijgevolg na het einde van het schooljaar.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat er geen rekening is gehouden met de door hem opgeworpen interreligieuze problemen en medische problemen en deze niet zijn onderzocht door de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de mail van 13 oktober 2017 van het Commissariaat-generaal die bevestigt dat er geen ebola meer is in Nigeria en dat wat interreligieuze huwelijken betreft het Commissariaat-generaal bevestigt dat dergelijke huwelijken in Nigeria wettelijk worden erkend en dat koppels de mogelijkheid hebben ‘between different ways of

marring'. In de mate verzoeker ook doelt op zijn medische aandoening verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar de bijkomende medische nota van 22 juni 2018. De schending van artikel 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. MOONEN